

[Per Federspiel.]

tisk muliggør en decentralisering i langt højere grad end den lidt mere tilfældige administration. Når man nemlig har bearbejdet de centrale spørgsmål og ved, hvor det er, man skal sætte ind, kan man trygt overlade selv nogle forholdsvis primitive administrative organer at gå videre med sagen. Det kan man ikke gøre, hvis man skal bygge et apparat op, der arbejder med gammel-dags metoder, og hvor man ikke rigtig har muligheder for at efterkontrollere, om man nu kan gøre nogen som helst gavn ved f. eks. at lægge en cementfabrik i et land, hvor der ikke er det fjerneste behov for byggeri. Det er jo den slags risici, man løber. Dem ville man ikke løbe, hvis man virkelig havde en gennemgribende databehandling af disse problemer.

Så er der det andet spørgsmål, som jeg lige vil nævne. Det er spørgsmålet om at vinde disse landes tillid. Det er jo ingen hemmelighed, at de ser på de industrialiserede lande med den største mistro, hvad enten de er store eller små; vi skal ikke gøre os nogen forestillinger om, at vi, fordi vi er et så relativt lille land, betragtes med større tillid end de store lande. Vi er hvide kapitalister, og det må vi finde os i. Men når nu disse lande kommer med deres planer og man kommer dem tilstrækkeligt ind på livet til, at man virkelig kan drøfte et område, hvor man kan gøre en indsats, og hvor man kan konstatere, at denne indsats passer ind i et samlet system, der ikke forfordeler nogle enkelte, så skal der jo forhandlinger til, og det er mit indtryk, at dér lever vi i en fuldstændig kaotisk tilstand. Der er ingen, der rigtig ved, hvem det er, man skal forhandle med.

Jeg vil anbefale, hvis vi virkelig skal gøre en indsats, at hele dette u-landsarbejde samles i én person. Det eneste, disse relativt primitive folk har respekt for, er nemlig en mand, der kan træffe beslutninger, og som man kan stole på. De har ikke så forfærdelig meget respekt for organer og kontorer, dem kender de selv, og det er ikke altid lige godt, hvad de kan præstere. Men hvis man havde en mand med autoritet, en mand som f. eks. Fridtjof Nansen, og jeg kan nævne mange andre, som virkelig er ombøjet af respekt, og som ville påtage sig denne opgave, som er en af tidens største

opgaver, og som i øjeblikket er ved at drukne i bureaukrati og tilfældigheder, så tror jeg, man ville nå noget.

Det er blot disse to tanker, jeg ville nævne, anvendelsen af de moderne databehandlingsmidler på hele u-landshjælpen og forsøget på at finde den mand, der kunne stå som tillidsmanden over for u-landene. Kunne disse tanker realiseres, så tror jeg, vi ville kunne se med stor sindsro på, om vi ydede $\frac{1}{4}$ pct., $\frac{1}{2}$ pct., $\frac{3}{4}$ pct. eller 2 pct. af vores nationalindkomst til u-landsbistanden. Det er ikke pengene, der gør det; vi kan ikke betale os fra dette problem; det er effektiviteten, som vor indsats må måles med.

Lembourn: I minister Hans Sølvhøjs redegørelse fremkom der ingen udtalelser om den politiske målsætning i u-landspolitikken, men alene om den materielle målsætning, nemlig et ønske om en voksende u-landsbistand, hvad vi jo alle er enige om. Men er det ikke en slags romantik ikke at ville vedgå, at der er politik i u-landsarbejdet? Jeg mener ikke, at ministeren ikke er klar over det, det er han naturligvis; men det var måske på tide, at vi fik det sagt. Der er politik både i valg af målsætning og i valg af metoder.

I går var der i radioen en „Krydsild“ med nogle af folketingets politiske u-landsordførere, og i denne debat sagde hr. Poul Dam, at for ham — og jeg regner med, at det gælder socialistisk folkeparti som sådant — var målet med u-landspolitikken på et eller andet tidspunkt at få skabt et socialistisk system i u-landene, og mærkeligt nok: hr. Niels Matthiasen fra socialdemokratiet tilsluttede sig udtalelsen. Nu er det nok ikke helt den samme slags socialisme, de to herrer tænker på, men der skal ikke være nogen tvivl om, at en sådan bevidst partipolitisk målsætning ikke kan accepteres af en liberal, konservativ u-landspolitik. Hvis u-landspolitik overhovedet skal have nogen chance for at hjælpe, må den gives ud fra langt mere generelle principper end det, der her fremkommer. Et sådant socialistisk standpunkt er jo i virkeligheden en art nyimperialisme — hvad der naturligvis er morsomt at sige til en socialist. Men der er den alvor i det, at man jo meget vel kan tænke sig, at der er en del u-lande, der aldeles ikke ønsker